

Phần 8

Trân theo chân người giúp việc lên phòng Châu, đây là lần thứ hai Trân đến nhà chồng của em gái, lần đầu khi đưa nó về nhà chồng trong ngày cưới, căn nhà thật đẹp, bây giờ Trân mới có dịp chiêm ngưỡng nó kỹ hơn, tất cả mọi vật dụng đều toát lên vẻ giàu sang diễm lệ.

Bà Thủy niềm nở đón Trân, so với mẹ Trân, bà có vẻ trẻ hơn gần chục tuổi, mặc dù bà và mẹ của Trân xấp xỉ tuổi nhau, bà mặc bộ đồ lụa màu xanh nhạt, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, toát lên vẻ đẹp thanh nhã, sang cả, giọng nói êm và ấm làm cho người nghe thấy như bị lôi cuốn.

Tuy thế, cái uy nghiêm của bà vẫn khiến cho người đối mặt phải e dè kính nể. Bà nói:

- Cháu ít khi đến chơi nhà bác, sau này nhớ ghé thăm bác thường xuyên nhé.
- Dạ, cháu cũng rất muốn nhưng vì công việc bận rộn quá.
- Bác biết! Công việc của một luật sư làm sao mà không bận rộn, ba má cháu vẫn khỏe chứ!
- Dạ vâng!
- Ông bà thật có phúc khi sanh được hai cô con gái thật ngoan và giỏi.
- Bác quá khen!
- Bác không có con gái nên bác xem Bảo Châu như con gái mình, Châu nó rất ngoan. Bác rất cảm ơn ba má cháu đã nuôi dưỡng được một đứa con như vậy.

Trân mỉm cười đáp:

- Dạ, gia đình cháu cũng rất cảm ơn bác đã đối xử tốt với em cháu.
- Có gì đâu! Xem ra bác cháu mình nói lời khách sáo nhiều quá. Bà bật cười. Thôi hai chị em tâm sự đi, bác xuống dưới nhà có chút việc.
- Dạ vâng!

Chờ cho bà đi khuất, Trân mới quay lại với Châu:

- Bà thật tử tế, em có phước lắm đó.

Châu hãnh diện cười:

- Em biết!

- Giờ em thấy thế nào rồi?

- Bình thường chị à, thai còn nhỏ nên cũng không ảnh hưởng gì?

- Sao bắt cần thế? Đã biết có thai thì phải giữ gìn chứ. Người ta nói, một lần xảy bằng bảy lần sanh, má mà biết là má la chết cho coi.

- Chị đừng cho ba má hay nghe.

- Ừ, chị cũng chưa nói.

- Em sợ má lo.

- Nghe nói em té phải không?

Châu gật đầu:

- Ừ!

- Lần sau thì phải rút kinh nghiệm, Thông chắc buồn lắm phải không?

Châu ngẫm nghĩ rồi nói thật với Trân:

- Không phải em tự té mà do... do Trinh xô em ngã.

- Hử!

Châu kể cho chị nghe, Châu vừa dứt lời thì Trân chau mày kêu lên:

- Sao cô ta lại dữ tợn dường ấy! Chị đã nói với em rồi, chị em ở chung một nhà đừng quá hiềm khích nhỏ nhen.

- Không phải em!

- Chị không quy lỗi cho em nhưng em cũng phải có phần trách nhiệm, nếu như em biết dung hòa thì đâu có đến nỗi xảy ra cơ sự này, em lại là vai chị em phải biết nhường nhịn.

Châu phụng phịu:

- Chị nói như toàn bộ do em!

- Chị không thể nói khác, mấy lần em kể chị nghe chuyện em và cô ấy tranh giành so bì để lấy tình cảm của bác Thủy, chị nghĩ nó chỉ dừng lại ở đó thôi, bây giờ lại xảy ra việc nghiêm trọng thế này. May mà em không sao, nhưng thế nào thì cũng mất đứa bé! Nói nghiêm trọng là chết một mạng người.

- Chị Hai!

- Thôi bỏ đi, dù sao thì việc cũng đã rồi, em cố tịnh dưỡng cho khỏe.

- Em biết! Châu cúi đầu lí nhí không dám nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của chị khi mà trong lòng cô còn sự dối trá mà cô không thể nói ra.

- Em đi bác sĩ nào vậy? Họ có cho thuốc uống đầy đủ không? Hay là để chị nhờ anh Luân bạn chị khám cho, anh ấy làm bên khoa sản.

- Dạ thôi khỏi. Châu vội từ chối. Em đã nhờ Chi bạn em rồi, nó cũng ở bên khoa sản, chị không phải lo, nó chu đáo lắm, vả lại cái thai đã ra nên không có việc gì.

- Em bị xảy thai mà chị thấy em vẫn bình thường, không như người ta.

Châu chột dạ hỏi:

- Em làm sao hả chị?

- Chị nghĩ mất con sẽ buồn đau lắm.

Châu bối rối đáp:

- Có lẽ vì chưa thấy mặt mũi của nó, nên em cũng chưa ấn tượng gì.

- Ờ cũng phải! Mà này còn cô Trinh thế nào?

Châu đáp:

- Má em la rầy rồi cấm cửa cô ta không cho qua bên này, nghe nói mấy hôm nay chú Ba cũng bỏ đi chưa về, có lẽ vì giận vợ.

- Nông nổi quá! Chỉ một phút thiếu suy nghĩ mà gây ra hậu quả tai hại là thế, em cũng nên lấy đó làm gương, gieo quả nào được quả ấy có hối cũng muộn rồi!

- Em biết!

- Thôi chị về, hôm nào chị lại đến, nhớ uống thuốc cho đều đó.

- Dạ vâng!

Trân vừa đi thì Thông cũng vừa về đến, anh vào phòng hỏi thăm vợ:

- Nghe nói chị Hai ghé thăm em?

- Dạ!

- Anh về sớm thì đã gặp chị Hai rồi, chị ấy ở chơi lâu không?

- Cũng không lâu lắm, chị la em không cẩn thận, chị sợ anh buồn rồi trách em.

Thông vuốt tóc vợ âu yếm trấn an cô:

- Trách em cái gì là chuyện ngoài ý muốn mà, chúng ta còn trẻ còn có cơ hội, đâu phải lỗi do em!

- Thật là anh không giận em chứ!

- Ừ! Không giận!

- Em nghe anh nói thế em cũng yên tâm!

- Anh à...

- Hử!

- Nghe nói vợ chồng chú Ba mấy hôm nay...

Thông phẩy tay như không muốn nghe tiếp:

- Chuyện của nó mặc nó!

- Chú ấy bỏ đi anh có biết chú ấy đi đâu không?

- Anh không hỏi. Thông tức giận làu bàu. Đàn bà thế thì đàn ông nào chịu nổi.

Châu ngập ngừng rồi hỏi:

- Nếu như em... anh có giận em không?

- Sao em hỏi kỳ vậy? Em đâu phải hạng người thiếu suy nghĩ đó.

- Ai lại không có lúc nóng nảy mất khôn, nghĩ lại cũng do em một phần! Nếu như em chịu nhịn thím ấy một chút thì đâu có ra có sự. Chuyện đã lỡ rồi em cũng không sao, chúng ta sẽ có đứa con khác.

- Em rộng lượng quá!

Châu thở dài, cô muốn nói những lời tốt đẹp để lương tâm bớt cắn rứt bồn chồn.

- Bỏ đi anh, nếu có gặp chú Ba anh cũng khuyên chú ấy một câu, má đã ra mặt đười thím ấy rồi, từ từ rồi em nói với má, rồi má cũng nguôi ngoai, có lẽ thím ấy cũng hối hận lắm! Anh cũng thế!

Thông cầm tay vợ mỉm cười:

- Em tốt quá! Em biết không anh mong từng ngày để được thấy em sanh con.

- Em biết! Nay mai em sanh cho anh ba bốn đứa tha hồ cho anh nuôi.

- Ừ nhé! Nhớ nhé. Người ta nói sau khi xảy thai là dễ mang thai lại lắm.

- Tào lao.

- Không biết bao giờ mới được...

Châu đỏ mặt cắt ngang lời chồng:

- Được cái gì! Phải kiêng cử một năm lận đó.

- Hả! Trời đất, đừng dọa anh!

- Ai thèm dọa anh, không tin anh hỏi bác sĩ đi!

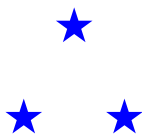
Thông bối rối đỏ mặt:

- Ai lại đi hỏi chuyện đó.

- Hừ! Vậy thì cứ y như lời bác sĩ Châu vậy!

- A! Thì ra em bịp anh!

Châu bật cười khanh khách, vì vẻ mặt ngây ngô của chồng, anh dụi đầu vào ngực cô, khiến cho cô co rúm người lại vì nhột, hạnh phúc thật đáng yêu.

Công nhìn đồng hồ rồi sốt ruột nhìn ra ngoài cửa quán, ít khi nào Trân đến muộn thế mà hôm nay cô đã để anh chờ lâu. Ly cà phê đã tan hết đá, đọng nước và tan ra thành vũng trên bàn, Công gọi tiếp ly cà phê mới, rồi kiên nhẫn ngồi nhìn từng giọt cà phê nhỏ chậm rãi trong ly để giết thời gian.

Tiếng chân dừng lại bên bàn và Trân lên tiếng phá vỡ sự chờ đợi.

- Em đến muộn!

- Anh biết!

Công đáp rồi ngược lên nhìn nàng, hôm nay nàng mặc chiếc áo màu hồng nhạt, sắc màu thật dịu và tươi thắm, làm cho sự giận hờn tiêu tan trong anh. Lúc nào trông nàng cũng thật lôi cuốn và quyến rũ. Anh chỉ ghé rồi nói:

- Em ngồi đi, anh uống cà phê đến no cả bụng.

- Còn em thì đang đói meo đây, đi ăn bún chả đi anh, từ chiều đến giờ em chưa ăn gì cả.

Công nhăn mặt:

- Em làm nhiều có được thọ thêm ngày nào không?

Công cắn nhần rồi lấy xe đưa Trân đi ăn, chờ cho Trân ăn hết phần nem gọi thêm, anh mới nói:

- Chủ nhật này đến nhà anh nhé!

Trân ngẩng phắt lên hỏi:

- Đến nhà anh làm gì?

- Em biết rồi còn hỏi, dù sao cũng để cho em biết ba mẹ anh là ai, để sau này có ra đường gặp họ, em cũng chào một cái cho ra dáng con nhà gia giáo chứ.

Trân trề môi:

- Thế ra đường không chào là không gia giáo chứ gì? Em đã phạm lỗi đó chưa? Anh nên nhớ là em không biết mặt hai bác nhé!

- Anh có bắt lỗi em đâu, có điều như thế cho dễ, mai mày anh có đi đêm thì đã có em chống lưng.

- Hơ!

- Chủ nhật anh đến đón!

- Em đã bằng lòng đâu.

- Anh bảo là phải nghe thế thôi!

- Ghê nhỉ!

Trân tùm tùm cười nhìn vẻ mặt ra vẻ nghiêm nghị của Công, anh tỉnh bơ nói tiếp:

- Đàn ông là thế! Phải cứng rắn, có bản lĩnh bắt phụ nữ của mình phải phục tùng mới là đàn ông.

- Sợ quá!

- Chặc! Anh có dọa em đâu, không cần sợ, nhìn anh đăm đúi một tí, pha lẫn sự kính phục là được rồi!

Trân cố nhin cười rồi chớp rèm mi dày mượt nghiêng đầu hỏi Công:

- Thế này được chưa?

Công búng tay cái chóc một cái, gật đầu khen:

- Tốt quá. Đúng rồi, đáng yêu chưa!

- Xí! Câu này thì phụ nữ chấp nhận.

- Khôn thế là cùng nhưng đáng để yêu lắm!

- Hừ, mà này!

- Hừ!

- Ba má anh có khó không?

- Khó là sao? Ba má bảo ngồi thì ngồi, bảo đứng thì đứng, cứ thế mà làm thì khó như dễ.

- Em biết rồi!

- Thông minh lắm!
- Em cũng nghe nhiều người nói thế.
- Ôi trời!

Cả hai thật vui vẻ đùa giỡn với nhau như hai đứa trẻ, mọi mệt nhọc của một ngày làm việc đều tan biến mất sau tiếng cười và ánh mắt tình tứ của họ trao cho nhau, chia tay nhau rồi mà Công vẫn còn bịn rịn chưa muốn rời, anh cứ nắm tay Trân không buông đến khi Trân phải kêu lên mới bước được vào cửa, nụ cười của Công vẫn rạng rỡ sau tấm kính cửa, cho đến khi Trân tắt đèn.

Công quay gót trở về và thấy lòng lâng lâng vui sướng, tình yêu thật tuyệt diệu, nó khiến cho Công cứ cười mãi trong sóng mắt long lanh của nàng, anh cố kiềm chế mình để không cho xe quay đầu trở lại.

Tiếng bà Kim từ trên lầu vọng xuống:

- Công về rồi à?
- Dạ vâng!

Công nhảy chân sáo lên cầu thang miệng thì hát nho nhỏ một đoạn nhạc vui.

Bà Kim tò mò nhìn con trai, đây là lần đầu tiên bà thấy nó lạ thế.

- Lúc này con ra ngoài thường quá!

Công cười:

- Dạ vâng!
- Công việc nhiều lắm à con?
- Dạ, cũng bình thường.
- Vậy là không phải vì công việc.
- Má muốn hỏi gì con phải không?
- Ủ! Con nói đi!
- Con định mai sẽ thưa với má.

- Nhưng má nóng lòng muốn biết ngay bây giờ, thái độ của con làm cho má hiếu kỳ.

- Má à! Chủ nhật này con... đưa cô ấy về gặp ba má!

- Vậy sao! Bà Kim sừng sốt.

- Vâng!

- Tốt! Bà vui mừng cười. Má tò mò muốn biết cô gái đó ra sao mà khiến cho con trai má thay đổi như vậy!

- Má sẽ không thất vọng đâu.

- Má tin con!

Công ghé hôn lên má mẹ rồi nói:

- Má ngủ ngon!

Bà Kim nhìn theo con trai cho đến khi nó đi khuất, bà vội vã vào phòng gọi chồng.

- Ông à, ông!

Ông Kim buông cuốn sách xuống đang đọc dở ngược nhìn vợ, ông có phần ngạc nhiên vì thái độ khẩn trương của bà, ông hỏi:

- Chuyện gì mà bà hốt hơ hốt hải như trời sắp xập rồi vậy?

- Đúng thế đấy! Bà khẳng định rồi nói. Thằng Công nó vừa về.

- Thì sao? Nó không về thì nó đi đâu?

- Nhưng nó vừa nói với tôi một chuyện.

- Chuyện gì bà cứ nói ra, làm gì mà quanh co úp mở thế.

- Là... là nó có bạn gái! Nó bảo chủ nhật này sẽ đưa con bé về chơi, ông xem...

- Xem cái gì? Bà cuống lên làm chi tới đó hãy hay!

- Cái thằng thật kín, đến giờ nó mới nói.

Ông bật cười, kéo bà ngồi xuống ghế, từ lúc vào phòng tới giờ bà quá phân khích nên cứ đứng mà nói không nhớ đến ngồi.

- Bà hay thật con nó có bạn gái mà bà cuống cả lên.

- Thật sự là tôi rất mừng, ông nghĩ xem, nó gần ba mươi rồi, có khi nào thấy nó đưa bạn bè đến nhà chơi đâu, cứ lằm lằm lì lì, đi làm thì thôi về nhà là ôm lấy cuốn sách hay dàn vi tính, khác hẳn với người ta, quay qua quay lại chỉ có mỗi thằng Duy và con Lan là bạn. Chắc! Đôi lúc tôi có phần trách ông quá nghiêm khắc với con nên nó không dám có bạn bè nhiều.

Ông bật cười:

- Phải! May mà tôi khó khăn mà nó còn dùng một cái là đòi đưa bạn gái về nhà, chẳng qua tôi muốn con nó tốt thôi, thời buổi bây giờ kèm chế chúng được lúc nào hay lúc ấy, chứ tôi có khó khăn gì với nó, nếu nó làm đúng.

- Ông này, hôm nọ nó vắng nhà mấy ngày hồng lẽ là do con bé đó, hay là chúng đã có gì với nhau rồi.

- Đừng đoán già đoán non rồi lại có ấn tượng không tốt với người ta, muốn biết thì hỏi thẳng con.

- Ừ! Tôi không đoán, ông nói phải!

Cả hai ông bà đem niềm vui vào giấc ngủ.

Qua hôm sau:

Trần đặt số hồ sơ giấy tờ lên bàn, rồi cau mày, Duy hỏi:

- Chuyện đã thuận lợi sao cô có vẻ không vui? Chẳng lẽ cô không muốn có kết quả này.

- Không, tốt rồi, tôi không ngờ anh lại giỏi hơn tôi, nếu thế tại sao chị anh lại còn nhờ tôi điều đình vụ này?

- May mắn là luật sư bên đó là bạn của tôi, chứ tôi có tài cán gì. Nể mặt thôi.

- Anh ta nể mặt anh là bạn nhường một bước, trong khi tôi đã hết lời đề nghị với anh ta, thế mà anh ta không hề thay đổi yêu cầu.

Duy cười:

- Nhất thân nhì thế mà, bây giờ mọi việc đã ổn thỏa, cô lo phần giấy tờ thủ tục xem ngày nào họ dời đi, cô cho họ ký vào biên bản thôi.

- Tôi biết!

Trần buồn bực gật đầu. Đây là lần đầu tiên cô thắng mà không thấy vui bởi vì kết quả không do cô tranh đấu được mà lại do Duy dựa vào tình bạn điều

đình. Và còn điều này cứ nghĩ tới là cô thấy cơn giận chen lên ngang ngực! Công tha nhường Duy chứ không nhường cô, anh xem Duy hơn cô!

- Cô Trân này, sẵn tôi mời cô đi ăn coi như mừng được không?

- Tôi thấy có gì để mừng đâu! Chỉ là công việc thôi.

- Thì coi như mừng cho tôi vậy, chuyện đã suôn sẻ, việc làm ăn không bị bê trễ trì hoãn, nể mặt tôi được không? Tôi vụng về không biết nói nhưng tôi thật tình muốn mời cô một bữa ăn, coi như bấy lâu nay cô cũng khó nhọc chạy đôn chạy đáo lo việc cho chị Hai tôi.

- !!!

- Đừng từ chối mà, làm ơn giúp tôi bớt hồi hộp một chút được không? Tôi đang chờ cô trả lời là đi đây.

Nghĩ đến Công, bất chợt Trân thấy giận thế là cô gạt đầu nhận lời Duy.

Cả hai ngồi yên vị một lát thì Trân đã phải ngạc nhiên khi nhìn sang bàn gần đó, thật trùng hợp cách cô không xa, Phú và Lan đang ngồi tình tứ bên nhau, cả hai ra chiều rất thân mật gần gũi.

Dường như là Phú em chồng của Châu kia mà nhưng cô gái ngồi bên không phải là Trinh, dù chỉ gặp có đôi ba lần nhưng Trân không thể lầm lẫn. Đúng lúc đó, Duy xin lỗi Trân rồi bước sang chào họ. Trân kín đáo ngồi nép sau dãy cột và theo dõi.

Duy trở lại bàn kéo ghế ngồi và phân bua với Trân:

- Là cô bạn, không chào hỏi xem ra thất lễ nên tôi đến chào họ.

- Họ là vợ chồng à? Trân dò hỏi.

- Không! Duy đáp rồi nhìn về phía Lan cười. Không phải nhưng cũng sắp phải, nghe cách Lan nói thì Lan và anh ta sắp cưới nhau.

- Thế à?

- Cô quen họ?

Trân lắc đầu:

- Không, tôi chỉ thuận miệng hỏi vì tò mò thế thôi, trông họ xứng đôi quá!

- Cũng đúng, nếu người khác nhìn tôi với cô chắc là họ cũng có ý nghĩ đó.

Trân khẽ nhãn mặt vì câu nói đầy ẩn ý của Duy. Cô cầm đũa lên lảng tránh nói:

- Chúng ta ăn đi. Tôi còn phải về sớm để soạn hồ sơ.
- Tôi nói chuyện không hợp với cô à?
- Sao anh hỏi thế?
- Tôi thấy cô đang dựng một vách ngăn giữa tôi và cô, khi tôi...

Trân ngừng đũa, nhìn Duy cân nhắc nói:

- Chúng ta chỉ gặp nhau có một đôi lần vì công việc, bữa cơm này tôi xem như được khách hàng mời sau khi kết thúc một hợp đồng, không có ý gì khác, anh hiểu chứ, tôi có thói quen ăn rất nhanh, và tôi xin phép về trước.

- Ô kìa! Duy bẽ bàng ngồi ngẩn ra nhìn Trân đi khuất sau dãy bàn.

Cô gái này khó khăn thật nhưng càng khó khăn càng thú vị. Nghĩ rồi Duy mỉm cười, anh nhìn mâm cơm còn đầy thức ăn thì ngao ngán, anh lấy điện thoại gọi cho Công.

Duy đẩy chiếc ghế cho Công và nói:

- Tưởng mày không đến.
- Chậc! Đang đói bụng mà chẳng có ai hẹn may mà mày gọi, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.
- Chiếu đâu không thấy, hai thằng mình ăn hết chỗ này rồi về.
- Sao thế? Tự dưng có nhã hứng đến đây gọi một bàn thức ăn rồi nhắn tao đến là sao? Dường như có ai ngồi ở đây thì phải.

Duy phẩy tay:

- Đừng nhiều chuyện, coi như tao vừa bị ê mặt.
- Ra thế!

Công bật cười khanh khách rồi cầm đũa tấn công đĩa cua xào trước mặt.

- Thế thì tao chẳng cần khách sáo, tưởng đâu mày tử tế khao tao, nào ngờ chỉ là kẻ hưởng của ế.

- Mày vừa thôi ghen! Tao đấm cho mày một phát bây giờ, chỉ giỏi chọc quê tao.

- Thế nào, ai thế, có cần tư vấn viên không?

- Tao đến nỗi phải nhờ mày. À này! Lan cũng có mặt ở đây đấy!

- Thế à!

Công nhìn theo hướng Duy chỉ, rồi nói:

- Trông anh ta cũng bảnh bao lắm, thảo nào Lan không liêu.

Duy hỏi vì lấy làm lạ khi nghe cách Công nói về Lan:

- Mày nói vậy là sao? Cái gì mà liêu?

Công nhún vai đáp:

- Tao không biết có nên quy kết cho mày không. Anh ta là kẻ đã có gia đình rồi, Lan có kể cho tao nghe, sau khi thất vọng vì mày từ chối, Lan lao vào cuộc tình tay ba.

- Hả! Thế thì tao là kẻ có tội rồi!

- Tao đã khuyên nhưng Lan xem ra không có kết quả.

- Sao cô ấy lại nông nỗi hồ đồ thế.

- Tình cảm mà, trong khi cô ấy ngập lụt trong bể khổ thì anh ta là chiếc phao để Lan bám vào, chắc! Tình yêu là gì?

- Nghe mày nói tao càng lo cho cô ấy, vậy là tao cũng có phần chịu trách nhiệm về việc cô ấy làm.

- Mày nghĩ sao?

- Là người mà là bạn với nhau bao năm, tao nói không được sao?

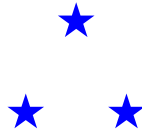
- Kể ra mày còn xài được chưa để mất lương tâm, mày gặp Lan đi.

- Có lẽ tao sẽ làm, tao đâu có ngờ chuyện Lan lại thế! Cứ ngỡ cô ấy tìm được người đàn ông hợp ý mình, tao đã mừng cho cô ấy.

Công thở dài:

- Bỗng nhiên bọn mình lại ra nông nỗi này.

- Buồn thật! Uống đi!
- Cố khuyên Lan dừng lại.
- Tao biết!

Công tiễn khách về rồi quay lại hỏi Trân:

- Anh đưa em về!

Thế nhưng Trân đã làm mặt lạnh từ chối:

- Cảm ơn!

Công chung hững hờ:

- Sao thế?

Trân thu dọn giấy tờ cho vào túi xách rồi lạnh lùng nói:

- Không có gì!

Công kéo tay Trân lại cau mày:

- Chuyện gì mà đột nhiên em sáng giọng với anh như thế!

- Anh muốn biết chuyện gì lắm à?

- Em hỏi hay chưa, anh không hiểu anh làm gì mà em có thái độ đó với anh.

- Anh cho là em vô lý?

- Đúng thế!

- Vậy thì cứ vậy đi!

- Này! Công ghì tay Trân mặt anh đã hiện sắc giận. Nói cho rõ đừng lấp lửng thế.

- Được! Tại sao anh lại chấp nhận nhường bước trong khi em đã trao đổi với anh nhiều lần nhưng anh không đồng ý.

- Ra thế! Công vỡ lẽ. Em không thỏa đáng yêu cầu của anh, nên anh không chấp nhận cho bà Hoa thu hồi khu đất đó.

- Thế bây giờ ai thỏa đáng yêu cầu của anh?

- Phải! Mặc dù ba Hoa không đền bù đất trong nội thành như anh đã yêu cầu nhưng thay vào đó là đất ven thành đồng thời chịu mọi chi phí tốn di dời, xây nhà và còn một số vật dụng có giá trị cho những hộ dân đó, em có đề nghị thế không?

Trân đuối lý nhưng vẫn còn không thỏa mãn với lý lẽ của Công. Cô vẫn thấy như mình bị Công tổn thương, cô nhớ những buổi điều đình với Công vừa qua, cô đã cố thuyết phục nhiều lần nhưng anh vẫn khăng khăng từ chối, thế mà anh lại thỏa thuận với Duy. Cô không chấp nhận được điều đó trong lúc này, nó làm bề mặt cô, anh xem Duy hơn cô!

- Nói gì thì nói anh vẫn không chấp nhận điều đình với em mà là với người khác. Anh đã biết em vất vả đeo đuổi chuyện này bao lâu rồi, em đã đến từng nhà, từng người dân trong khu đó để giải trình với họ và anh thì là người ngăn cản.

- Anh!

- Anh chỉ cần lên tiếng thì họ sẽ nghe anh nhưng anh đã không làm thế.

- Trân! Em đâu phải mới vào làm lần đầu, em hiểu rõ nguyên tắc mà.

- Em chỉ biết là anh đã làm khó em.

- Nhưng em có đưa ra đề nghị xây nhà cho họ không, còn những chi phí khác như di dời, như cho họ những vật dụng trong nhà, điện nước, tivi? Có hay không? Không hề có, anh chỉ vì quyền lợi của hai mươi mấy hộ dân nơi đó, chưa không vì bản thân anh. Tại sao em lại có thể trách móc anh! Em thật vô lý, chúng ta biết chúng ta làm việc này là cũng vì có lợi cho đôi bên. Em giận anh thật vô lý.

- Coi như em vô lý đi!

Trân giận dữ cầm chiếc túi xách quày quả bỏ đi nhưng Công đã giữ cô lại.

- Nói cho rõ rồi về, anh không chịu được chuyện lấp lửng nửa chừng, càng không muốn em giận anh.

- Anh buông em ra, em là kẻ vô lý thì dù có nói gì thêm cũng thế.

- Em không chịu hiểu, em cố chấp.

Trân dẫn tay ra khỏi tay Công:

- Được, ngoài sự vô lý anh còn muốn tặng thêm từ ngữ gì thì cứ nói hết đi, em nghe!

- Không phải!

Công bối rối vì đôi mắt sưng nước của người yêu, lần đầu tiên anh thấy cô khóc và nhìn anh bằng ánh mắt trách hờn đó, lòng anh xốn xang khó chịu.

- Thôi thì tại anh tất cả vậy! Anh dịu giọng dỗ ngọt. Anh không nói em, bỏ đi được không, anh đưa em về.

Trân không thèm trả lời mà vùng vằng bỏ đi nhanh ra ngoài. Về đến nhà cô vút chiếc túi lên ghế rồi buông người ngồi phịch xuống ầm ức giận. Đây là lần đầu cô thấy Công dữ dằn với cô, cô ghét cái ánh mắt nhìn đó, ghét cái kiểu nói đó! Cô ghét anh. Đáng ghét, đáng ghét, cái thái độ coi thường của bà Hoa khi nhìn cô, cái kiểu khinh khỉnh của Duy, cô thấy mặt nóng bừng, không phải vì Công thì vì cô chắc! Nếu như anh đề nghị thì cô cũng có thể bàn bạc và thỏa đáng yêu cầu đó mà. Từ lúc ra làm việc đến nay chưa lần nào cô có cảm giác bất tài vô dụng như lúc bị hai chị em bà Hoa ban cho. Hừ! Cô vừa mở miệng định nói thì bà ta đã dẫn lại.

- Cô không cần nói nữa, cô làm ơn hoàn tất thủ tục hồ sơ cho tôi là được rồi, mất thời gian quá, biết thế tôi đã không mượn luật sư rồi.

Thật khó chịu vì phải chịu đựng thái độ của bà ta.

Con phở vẫn đông người qua lại, vẫn ồn ào náo nhiệt vẫn với những sinh hoạt thường ngày nhưng hôm nay Trân thấy nó thật vô nghĩa tẻ nhạt.

- Trân à, ghé vào quán uống nước đi.

Long gọi khẽ Trân và đề nghị.

- Ồ!

Chờ cho Trân đặt ly nước xuống bàn, Long lắc đầu lo lắng nói:

- Trân thấy sao rồi?

- Không sao, bình thường thôi.

Long chỉ ly nước đã cạn trên bàn của Trân rồi nói:

- Bình thường mà uống một hơi cạn cả ly nước to là thế.
- Trân khát mà!
- Thế còn việc lang thang suốt hai tiếng đồng hồ ngoài đường.
- Long thấy mệt thì về đi!

Long chép miệng:

- Không phải ý đó, Long chỉ muốn hỏi Trân có chuyện gì buồn thì nói ra cho thoải mái, đừng nghĩ trong lòng, nếu đã xem Long là bạn, nếu đã gọi Long đến thì sao không chia sẻ cùng Long.

Trân cúi đầu thờ dài:

- Trân xin lỗi vì đã lôi Long vào. Trân không sao chỉ thấy buồn thôi, lúc này Long ra sao rồi?

- Về mặt nào?
- Nghe nói Long gần chuyển đi xa.
- Ừm! Thay đổi có lẽ tốt cho Long, ở mãi một chỗ Long thấy ngột ngạt quá.
- Cũng phải, bao giờ Long đi?
- Chắc cuối năm, thu xếp công việc ở đây xong Long sẽ đi.

- Long đi lại thêm một nỗi buồn, cuộc sống càng ngày càng khiến cho chúng ta mất dần những người thân.

- Chúng ta mãi là bạn của nhau dù có đi đến đâu hay có cách xa nhau thế nào, nếu có gì Trân cứ gọi Long.

Trân trùi mền nhìn Long cười hỏi:

- Long nói thật chứ!
- Thật!
- Cảm ơn Long.

- Cuộc sống lúc nào cũng có vui có buồn, có gần có xa, có đoàn tụ và chia cách nhưng cho dù thế nào nếu như chúng ta giữ được tình cảm cho nhau thì không có thời gian, không gian nào làm cho chúng ta quên nhau cả, phải biết

đón nhận và tháo gỡ những khó khăn đến với ta, đừng buông xuôi, đừng thất vọng.

- Ừm!

- Long không biết Trân buồn vì điều gì, Long mong Trân hãy dũng cảm và nhìn nhận vấn đề cho rõ ràng, đừng để mất cơ hội đến với mình và cũng đừng để phải hối hận sau những quyết định mà mình chọn lựa, tất cả mọi thứ trên đời này cho dù là sự nghiệp, là niềm vui là tình cảm đều phải do mình dành lấy, không có gì đến với chúng ta một cách dễ dàng ngọt ngào cả. Khi lỡ đánh mất rồi thì khó dành lại lắm.

Trân tư lự vì lời khuyên chân thành của Long.

- Có thật là khi đã lỡ đánh mất rồi thì khó tìm lại không? Cuộc sống phải là mật ngọt cho chúng ta, nếu mãi nó có khi là mật ngọt có khi là mật đắng, chúng ta phải biết dung hòa để vượt qua.

- Có bao giờ Long đã phải hối hận vì một việc nào đó Long đã làm chưa?

Long gật đầu:

- Có! Một việc mà Long hối hận đến suốt đời mình, Long đã để lỡ cơ hội dành hạnh phúc cho mình, không dám nói những điều mình nghĩ, để khi muốn nói ra thì đã muộn màng rồi. Trân à, cứ sống thật với chính mình, đừng gượng ép giả dối, hãy làm theo những gì trái tim mình mách bảo, Long chúc cho Trân luôn được hạnh phúc.

- Cảm ơn Long, được gặp Long, nghe Long nói Trân thấy như nỗi buồn vui đi rất nhiều, cuộc sống thật có ý nghĩa khi có được những người bạn như Long.

Trân nắm tay Long rồi vui vẻ kéo Long vào tiệm kem bên đường.

- Ăn kem đi, nhớ hồi xưa tụi mình hay đi ăn kem ngoài cảng không? Kem ở đó ngon tuyệt Long nhỉ?

- Ừ, nhưng mắc ghê có lần suýt nữa thì ngồi đồng may mà hôm đó Trân có đem tiền theo.

- Nói là Trân nhớ rồi, lần đó Trân phải ăn mì gói một tuần lễ để bù vào tiền đó! Hôm nào mình đến đó đi.

- Sao không là hôm nay?

- Lỡ vào đây kêu kem rồi bây giờ mà ra thì người ta kéo áo cho coi.

Mắt Long chột ánh lên tia tinh nghịch:

- Không sao! Trân vờ ra trước đi, Long sẽ rút ra sau.

Trân trố mắt ra dấu lắc đầu nhưng Long đã hất mặt bảo Trân đi. Trân bật cười rồi đồng lõa với trò chơi lấu lỉnh của Long.

Cô đứng lên rồi bước nhanh ra khỏi cửa quán, chẳng phải chờ lâu cô đã thấy Long ra theo ngay sau mình, anh nắm tay cô kéo đi nhanh qua đường rồi lẩn vào bãi đậu xe. Chẳng mấy chốc cả hai đều vất vẻo trên chiếc mô tô cười vang cả một khoảng đường.

- Sao Long thoát nhanh thế?

- Trân vừa đi thì Long vờ bật dậy gọi to lên ê Vũ, Vũ! Làm như gặp người quen rồi Long vọt ra luôn, nè! Giờ mình ra Càng ăn kem được rồi chứ?

- Còn phải hỏi! May mà không bị người ta kéo áo nếu không còn gì là ông kỹ sư chứ.

- Bà Luật sư cũng đâu thoát tội, ha ha!

Trân về đến nhà thì giật mình vì bóng người đứng chờ trước cửa. Cái bóng đen cao lớn quen thuộc không nhìn rõ mặt nhưng Trân cũng biết là ai.

Công nhìn cô đăm đăm rồi nói:

- Anh chờ em đúng 3 giờ 40 phút 10 giây nhưng cũng không sao, em đã về rồi.

Trân cắn môi lấy vẻ lạnh lùng hỏi trống:

- Có việc gì không?

- Đừng lạnh nhạt thế với anh, anh đau lòng lắm.

Quả thật trông Công thật đáng thương, có lẽ vì đứng chờ cô rất lâu nên mặt anh trở nên bơ phờ mệt mỏi, quần áo nhàu nát, có lẽ từ sở đi làm về anh tới thẳng đây, hai con mắt âu sầu không tinh anh như thường ngày, nó làm cho Trân chạnh lòng khi đối diện.

- Vậy anh muốn gì chứ? Anh biết tại sao anh đáng nhận lấy điều đó mà!

- Thôi được lỗi tại anh.

- Thôi được à, nghe có vẻ miễn cưỡng như vì bị bắt buộc vậy.

- Là thuận miệng thôi, em có cần khó khăn vậy không?

- Sai một ly đi một dặm, bệnh nghề nghiệp mà.

- Trời ạ!

Trân nhăn tít đôi chân mày cong giận dỗi:

- Nếu thấy không được thì đừng miễn cưỡng.

Trân đẩy cửa bước vào nhà, Công liền đi theo:

- Anh xin lỗi, là anh không khéo léo xử sự nên khiến em bị tổn thương, quả là lỗi tại anh! Tại anh em tha thứ cho anh được không?

- Không!

- Trân đừng mà. Suốt mấy ngày nay không gặp em anh rất đau khổ, cứ nhớ tới cặp mắt giận dữ của em là anh ăn ngủ không yên, anh thấy mình như kẻ tử tội chờ lên máy chém vậy.

- À thì ra anh cho là vì em mà anh ra nông nổi đó.

- Không! Không phải vậy! Công rồi rít biện mình. Anh tự thấy mình đáng tội, thôi, không nói nữa, em chỉ cần tha thứ cho anh là được rồi. Anh càng nói càng sai.

- Sao lúc ở tòa anh mạnh bạo biện bác lắm mà.

- Cho anh xin đi, đừng giận anh nữa, anh khổ lắm, suốt mấy ngày nay anh chẳng thiết ăn uống gì, em không thấy anh ốm đi sao? Ai cũng nói trông anh ghê lắm, tiều tụy hộc hác lắm!

Trân cố nén cười để giữ vẻ trang nghiêm hù dọa Công, thật lòng cô cũng không còn giận anh ngay từ khi thấy vẻ mặt đáng thương của anh rồi, vả lại cô cũng không thể dỗi lòng vì nỗi nhớ anh lớn gấp bội lần sự hờn giận trong mấy ngày qua, cô quay đi nói.

- Anh kể lẽ không thấy ngượng à? Chẳng ai quan tâm đến anh đâu.

Bất thần Công ôm chậm lấy Trân ghì chặt cô trong tay mình rồi thì thầm:

- Thật là em không quan tâm đến anh không?

Mùi hương quen thuộc và vòng tay ấm của anh khiến cho Trân thấy hụt hơi, cô đứng lặng đi để cảm nhận tình yêu đang đốt cháy từng tế bào trên da thịt.

- Đừng giận anh nữa nhé!

Hơi thở của anh phả lên tóc cô, anh vùi mặt vào làn tóc thơm ngát của cô thì thâm tiệp.

- Anh khổ lắm rồi, anh xin em đó, đừng giận anh nữa nếu không anh chịu không nổi đâu, anh chết mất.

- Chẳng có ai chết vì giận cả!

- Có! Có! Là anh đây!

Làn môi của Công đã mơn man trên vùng gáy mềm mại của nàng, tiếng nói trầm đục của anh làm cháy rực ngọn lửa đam mê trong nàng, nàng xoay lại nhìn vào mắt anh:

- Anh biết tội rồi tha cho anh nhé!

- Chẳng có khoảng nào tha bổng cho kẻ đã làm tổn thương người khác.

- Anh chịu hình phạt chung thân.

- Hừ! Lợi cho anh quá!

- Đâu có, chung thân khổ hơn tử hình đó, tử hình thì chết có một lần, còn chung thân thì chết cả đời.

- Anh!

Thế nhưng Công đã bịt môi nàng bằng nụ hôn say đắm, bờ môi tham lam của anh khiến cho nàng như run lên, Công ghì chặt nàng vào lòng. Anh cảm nhận được đôi bờ ngực mềm ấm qua làn áo sơ mi, sự thèm muốn như muốn bóc trần anh ra, hơi thở như bức phá lồng ngực, anh chưa từng có được khoảnh khắc nào tuyệt vời và hạnh phúc như lúc này.

- Một ngày cuối tuần thật đẹp ánh nắng áp chan hòa khắp không gian, cây lá tươi xanh rung rinh đùa theo gió, lối vào nhà Công trồng hai hàng quỳnh hoa, tháng này hoa nở vàng rực ca một khoảng sân.

Căn nhà không lớn nhưng rất ngăn nắp kang trang, bộ tràng kỷ bằng gỗ quý lên nước đen bóng với những hoa văn chạm trổ tinh xảo, cách bày trí trong nhà theo lối cổ nhưng không nặng nề.

Trân e dè bước vào theo Công, ông bà Kim ba mẹ của Công đã đón họ nơi phòng khách, mẹ Công có lẽ trẻ hơn mẹ của Trân, tóc bà uốn cao, gương mặt phúc hậu với làn da trắng sáng, tướng mạo quý phái, Công có bờ môi giống bà,

còn đôi mắt của Công sáng kiên nghị thì giống ba, ông Kim cao lớn nhưng nụ cười thì thật dễ mến hiền lành, ông lên tiếng hỏi Trân khi cô đã ngồi yên vị.

- Cháu ở gần đây không?

- Dạ, đi xe cũng gần hai mươi phút.

- Thế thì không xa. Rồi ông quay qua Công ông bảo. Con lấy nước cho bạn đi, ba má uống trà quen rồi, sợ bọn con uống không quen.

Trân vội lên tiếng khi thấy Công đứng dậy dợm đi.

- Cháu uống trà được thưa bác!

- Không cần ngại, Công nó pha nước chanh ngon lắm, để nó phục vụ cháu, thật ra bác chỉ có mỗi mình nó là con, nên bác gái bắt nó làm mọi thứ, trừ công việc nghiệp vụ ra chuyện trong nhà nó đều biết, cơm nước, giặt giũ, sắp xếp việc trong nhà, không để cho nó dựa dẫm y y vào ai cả.

- Nghe nói cháu cũng tự lập?

- Dạ, cháu được ba mẹ cho phép ở riêng từ lúc cháu có việc làm trên này.

- Ra thế! Ba mẹ cháu hai ông bà còn khỏe cả chứ.

- Dạ vâng!

- Còn cha còn mẹ là một hạnh phúc đấy cháu à!

- Dạ vâng, ba mẹ cháu là chỗ dựa cho bọn cháu, mặc dù ở xa nhưng ba mẹ vẫn thường liên lạc với cháu, và giúp cháu cho cháu những ý kiến khi cháu gặp chuyện không tự nguyện được.

- Tốt quá! Hôm nào bác muốn gặp ông bà để thăm hỏi ông bà được không?

Trân lúng túng vì không nghĩ mọi việc lại tiến nhanh như thế.

- Cháu...

- Bác đề nghị đột ngột quá à?

- Dạ... cháu chưa xin ý kiến của gia đình nhưng ba má cháu sẽ rất vui khi bác đến nhà chơi.

Ông Kim thầm hài lòng vì câu trả lời khôn khéo của Trân, trong lòng ông đã có cảm tình với cô gái trước mặt, từ cách ăn mặc, đến cách đi, cách đứng không giống như lớp trẻ hiện đại ngày nay mà vợ chồng ông đã rất sợ khi nghĩ tới ngày Công đưa về một cô gái như thế, quần bó áo lửng, tóc xanh, tóc vàng, môi tím mắt nâu! Trân có vẻ đẹp kín đáo thùy mị, càng nhìn càng ưa, dáng vóc thanh

thoát, lời ăn tiếng nói mạnh mẽ lại nhẹ nhàng. Ông còn mong gì hơn mà không vui lòng khi con trai mình chọn được cô bạn gái thế này.

- Ở lại dùng cơm với gia đình bác.

Trần lí nhí dạ rồi nhìn Công cầu cứu, điều mục này không ở trong chương trình hôm nay nhưng Công giả tảng ngó lơ để cho Trần quyết định.

- Dạ vâng!

Trần đành vâng lời không dám từ chối.

Một điều mà Trần không nghĩ tới là gia đình Công không có người làm, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do mẹ Công quán quuyến, kể cả việc đi chợ nấu nướng. Trần nhanh nhẹn theo bà vào bếp. Căn bếp tinh tươm ngăn nắp khiến cho Trần buộc miệng trầm trồ:

- Bác thật giỏi và đảm đang.

Bà Kim mỉm cười đáp:

- Bác chưa bắt tay vào làm và cháu mới đến nhà bác lần đầu, sao cháu biết bác giỏi lại đảm đang?

Trần bẽn lễn thưa:

- Cháu không nịnh bác đâu, mẹ cháu nói, khi biết người phụ nữ trong nhà đảm đang giỏi dẫn hay không chỉ cần nhìn qua căn bếp của họ là chúng ta cũng rõ tính cách họ rồi, nếu như căn bếp đó ngăn nắp sạch sẽ nhưng lạnh tanh thì người đàn bà đó chỉ chú trọng đến bề ngoài, nếu như căn bếp bừa bộn cầu thả thì họ là người vụng về, nếu như căn bếp nề nếp ấm cúng thì đó là người giỏi giang hạnh phúc.

- Tại sao lại hạnh phúc?

- Mẹ con nói căn bếp là giang sơn của người nội tướng, giang sơn có đâu ra đấy thì đó là bản lĩnh tính cách của người nội tướng, nhất là khi những món ăn ngon từ đây được dọn ra bàn ăn, được mọi người thưởng thức khen ngợi thì đó là hạnh phúc.

Bà Kim tâm đắc thích thú bà nói:

- Không ngờ, bác để lộ hết bản thân mình cho cháu biết rồi. Ngôn ngữ của nhà bếp cũng lợi hại thật, mẹ cháu tinh tế quá.

- Bác quá khen, mẹ cháu từ nhỏ đã gắn bó với công việc vườn tược và bếp núc, mẹ cũng ít đi giao tiếp, mẹ chỉ dạy bọn cháu những kinh nghiệm tích lũy từ bản thân thôi.

- Để bác đoán thử nhé, mẹ cháu chắc là rất xinh, dịu dàng và hiền hậu, cháu chắc là giống mẹ.

Trân đỏ mặt vì lời khen khéo léo của bà.

- Cám ơn bác!

- Hôm nay bác không đi chợ, để xem ta còn gì trong tủ lạnh cho hai người đàn ông đó ăn nhé.

Trân không biết là bà có ý thử tài mình cô vô tư nhìn vào các ngăn đựng thức ăn rồi nói:

- Bác à, chúng ta có cá, có hột gà và một ít mực.

- Thế làm món gì bây giờ?

- Cá thì để kho đi bác, còn gà thì để nấu canh bí, còn mực thì xào với củ hành, cháu thấy còn một ít cà chua.

- Ừ, cháu lấy ra làm cùng bác đi, để bác rửa và soạn thức ăn, cháu đứng nấu nhé, cũng gần trưa rồi, không khéo hai người đàn ông kia chịu đói không nổi đó.

Bà khéo léo dẫn dắt Trân vào vòng thử thách của mình một cách tự nhiên làm cho Trân không nhận ra, cô nhanh nhẹn sắp xếp rồi bắt soong chảo lên bếp, chẳng mấy chốc mùi cá kho bay thơm ngát cả căn bếp. Bà Kim gật gù hài lòng, không biết vị thế nào nhưng mùi thì đã được bà cho điểm mười.

Bát canh bí xanh mướt bên cạnh những miếng gà vàng ươm béo ngậy, cái mùi tiêu sọ cay cùng mùi ngò thơm nghe đến nức mũi, cả đĩa mực xào cũng thấy tay nghề của Trân không phải xoàng, đĩa mực bốc khói thơm của cà chua và hành tây không còn chút mùi tanh của mực, chưa kể nồi cá kho còn nóng nỏ lách tách trong chiếc nồi đất, béo ngậy.

Ông Kim cầm đũa rồi lên tiếng:

- Cả nhà ăn cơm.

Ông nhìn qua vợ ra dấu thì gật đầu hiểu ý ông gấp thử mỗi thứ một ít rồi hỏi:

- Hôm nay dường như không phải đầu bếp thường ngày.

Bà cười hiền:

- Ông tài giỏi lắm, quả là hôm nay tôi không đứng nấu là cháu Trân đây, thế nào có ngon không?

- Bà đừng tự ái nhé, dường như món nào cũng có phần hơn.

- Tôi cũng nghĩ thế, canh ngọt hơn, mực mềm không dai, còn cá thì thật tuyệt.

Công xen vào:

- Ba nói phải miếng cá kho thật mềm, không tanh lại thấm gia vị ăn rất ngon.

Bà Kim cười:

- Hai cha con ông định làm cho tôi mắt mặt phải không?

- À không! Ông Kim nói. Tôi biết bà không có tính đố kỵ.

Bà Kim lắc đầu cười.

- Thức ăn ngon thật! Có đố kỵ thì tôi cũng phải ăn thật nhiều. Trân này, cháu đến chơi thường xuyên và nấu thêm nhiều món để bác rút kinh nghiệm nhé!

Công vờ nhăn nhó:

- Má! Má đừng lợi dụng bạn con.

- Má không lợi dụng đâu, má biết điều lắm, bánh ít đi thì bánh quy lại phải không?

- Con chờ xem bánh quy của má là cái gì đây?

- Không xoàng đâu.

Trân thấy mên gia đình của Công mặc dù cô mới lại lần đầu và nghe nói ba má của Công rất khó khăn nghiêm khắc nhưng mọi thứ cô nghe đi hoàn toàn không đúng như những gì mà cô tiếp xúc lúc này. Ông bà rất cởi mở, ý nhị.

Công đưa Trân về và hỏi người yêu khi cả hai đã về đến cổng:

- Em vui không?

- Vui lắm! Ba má anh rất dễ mên thật khác với những gì mà em tưởng tượng.

- Vậy là em yên tâm rồi phải không?
- Yên tâm về cái gì? Trân ngơ ngác hỏi.

Công ồm ờ:

- Em biết rồi mà!

Trân lắc đầu vẫn chưa đoán ra ý của Công:

- Em không biết?
- Thì an tâm về làm dâu nhà anh đấy.
- Hơ!

Trân vờ lẽ cô nguyệt anh một cái dài đến cả đuôi mắt.

- Không phải à! Em mà không lấy anh thì chẳng có ai dám nhận em vào làm dâu nhà họ đâu, vừa xấu, vừa dữ lại hay hờn dỗi.

- Anh vui đập người ta vừa thôi, tưởng mình là ai chứ!
- Hơ! Anh rất khiêm tốn và biết thân biết phận, anh chỉ là chồng em thôi.
- Hử!

- Không đùa nữa! Công kéo Trân vào lòng nghiêm trang nói. Ba má bảo anh mau mau tiến tới với em kìa, anh chưa thấy ai lại nôn nao có dâu còn hơn cả con nôn nao lấy vợ nữa đấy.

Trân phì cười đấm vào ngực anh.

- Chỉ giới cợt nhả, ba má nghe được thì chết.
- Anh biết là em không bao giờ bán đứng anh phải không? Thương em trước vậy.

Vừa nghe dứt câu thì Trân đã thấy môi mình bị khóa chặt trong bờ môi tham lam nóng bỏng của anh, hạnh phúc như những chuỗi pháo hoa, cứ bật tung lên chói sáng lung linh huyền diệu.